

Francišek Saleški

Rodil se je 21. avgusta 1567 v družini Boisy v Savoji kot prvorojenec stare plemiške družine (za njim je prišlo še devet otrok). Pri krstu so mu dali ime Francišek Bonaventura. Oče je bil iz rodu, ki je imel svoj dom na gradu Sales, zato je dobil priimek Salesius, po naše Saleški. Na njegovo življenjsko pot so odločilno vplivala leta študija v Parizu: nabral si je odlično izobrazbo, notranje je dozorel, napredoval v duhovnem življenju, poleg tega pa si je pridobil znancev in prijateljev, ki so bili kasneje vodilni v francoskem javnem življenju. Iz Pariza je šel v Padovo, kjer je napravil doktorat iz obojnega prava. Sicer je imel možnost, da bi se ugledno poročil in dobil obetavno dvorno službo, vendar je sam izbral duhovništvo. Ko se je vrnil domov, mu je bratranec priskrbel mesto prošta ženevskega kapitlja. Leta 1593 je prejel mašniško posvečenje in kmalu zatem nastopil kot odličen pridigar in zelo iskan spovednik. Za duhovnega voditelja so si ga izbrali celo njegovi starši in drugi domači. Njegovo delovno mesto je bilo med Kalvinci v Ženevi.

Ko je ženevski škof iskal pomočnika, ki naj bi ga tudi nasledil, se je njegovo oko ustavilo na Francišku, ki se je dolgo na vse kriplje branil, potem pa je to odgovorno službo vendarle sprejel, ker je v tem videl Božjo voljo. Škofovsko posvečenje je prejel leta 1602. Kot škof je "vsem postal vse". Posebno skrb je posvečal vzgoji in izobrazbi dobrih duhovnikov. Nikomur ni odrekel osebnega pogovora. Obiskal je tudi najbolj zakotne dele svoje škofije. Ob nedeljah in praznikih je vernikom sam razlagal krščanski nauk. Pri vsem tem je tudi veliko pisal. V svojih spisih, najbolj je znana Filoteja, je poudarjal misel, naj se krščansko življenje uresničuje v svetnem življenju in prava pobožnost mora voditi vsako poklicno delo.

Ko so mu začele pešati moči, si je za škofa pomočnika izbral svojega mlajšega brata Janeza Franciška. Pred božičnimi prazniki leta 1622 je začutil, da se bliža konec. Na praznik sv. Janeza Evangelista (27. decembra) je še s težavo maševal, naslednji dan, na praznik nedolžnih otrok, pa je izdihnil dušo. Med svetnike ga je prištel papež Aleksander VII. že leta 1665, papež Leon XIII. (1878–1903) pa ga je leta 1887 razglasil tudi za cerkvenega učitelja.

Francišek Saleški se je v prvih letih duhovništva veliko ukvarjal s pridiganjem. Ker na prižnici ni dosegel zavidljivih rezultatov, se je odločil, da bo svoje misli objavil na letakih, ki jih je raznašal po hišah in pritrjeval na zidove. Zaradi izvirne komunikacijske domislice svojega časa ga je papež Pij XI. (1922–1939) leta 1923 razglasil za zavetnika novinarjev.

Francišek Saleški sam sicer ni bil član Franciškovega svetnega reda (čeprav ga najdemo na seznamih), je bil pa s manjšimi brati povezan. Kapucini so mu celo leta 1617 podelili znamenje pripadnosti Franciškovi družini. Po legendi naj bi se mu ob

Ženevskem jezeru prikazal sveti Frančišek Asiški in mu dejal: »Želiš si mučeništvo, kot sem si ga želel tudi jaz. In enako kot meni tudi tebi mučeništvo ne bo podarjeno. Postal boš orodje svojega lastnega mučeništva.«

Za njegov godovni dan je bil izbran 24. januar, dan, ko so prenesli relikvije v cerkev v Annecy.

